

Svarbiausia – spindinčiomis akimis stebėkite
aplink esantį pasaulį, nes didžiausios paslaptys
slepiasi netikėčiausiose vietose. Tie, kurie netiki
stebuklais, jų niekada neras.

– ROALDIS DAHLIS –

TURINYS

<i>Prologas</i>	9

PIRMA DALIS VISADA SU MUMIS

1. Apelsinai	25
2. Dribsniai automobilyje	29
3. Šviesos komandos	33
4. Nešiojuosi tavo širdį	38
5. Laumžirgiai ir elnias	50
6. Bičiuliai anapusiniame pasaulyje	57
7. Širdys ir kortos	60
8. Kolibriai ir šviesa	68
9. Žirafos, Eifelio bokštai ir daina apie kates	78
10. Standartiniai ženklai, sapnai ir intuicija: kaip prisiderinti prie slaptos kalbos	86

ANTRA DALIS KAIP SUSIKURTI SAVO KALBĄ

11. Geriau, negu buvo	111
12. 1379	128

13. Dvasių skambučiai	138
14. Vieno lizdo paukščiai	143
15. Kelio ženklai	149
16. Šokanti žvakių liepsna	156
17. Vežliai ir undinės	162
18. Ryšininkai	170
19. Visos didelės ir mažos būtybės	178
20. Švilpikai	188
21. Kaip susikurti savo kalbą	194

TREČIA DALIS
KELIONĖ PER TAMSĄ

22. Kamufliazinė apranga, ginklai ir nauja užduotis	209
23. Vaikai ir lokiai	216
24. Mirgančios šviesos ir kibirkštys	224
25. Kaspilai ir dobilai	231
26. Vaivorykštės	238
27. Tylūs šnabždesiai	250
28. Meilės ir atleidimo dovana	270
29. Atsidavimas	282

KETVIRTA DALIS
BŪTI ŠVIESOJE

30. Kaip ryškiai šviesti	303
31. Skleiskite šviesą	330
<i>Padėka</i>	348
<i>Apie autoreę</i>	351

PROLOGAS

Merė sėdėjo ligoninės laukiamajame. Buvo sunku kvėpuoti. Ji stengėsi nežiūrėti į laikrodį ant sienos, bet akys pačios kryo į tą pusę. Matė, kad praėjo penkios minutės. Dar kartą dirstelėjusi išvydo, kad praėjo dar penkios, nors atrodė, lyg būtų praėjusios dvi valandos. Laikas slinko labai lėtai. Viskas rodėsi lyg sapnas. Nepakeliamas laukimas ir nežinojimas.

Kiek anksčiau Merės vyrą Pitą, su kuriuo ji santuokoje išgyveno trisdešimt penkerius metus, skubiai išvežė operuoti širdį. Chirurgai nuramino Merę, kad vilties yra, bet ji puikiai suprato, kad nėra jokių garantijų. Jautėsi išsigandusi ir sutrikusi, bet labiausiai – vieniša.

Dieve, jeigu esi, pagalvojo ji, prašau, saugok Pitą. Prašau, atsiųsk pulką angelų, kad jį saugotų.

Tada pagalvojo apie sūnų, kurio juodu su Pitu neteko prieš daugelį metų, kai šis dar buvo kūdikis. Berniukas buvo vardu Keris. Nuo jo mirties praėjo beveik trys dešimtmečiai, bet Merė vis dar jautė gilų ryšį su sūnumi, mėgo mintyse su juo pasikalbėti.

Keri, pagalvojo Merė, jeigu esi ten, prašau, duok man ženklą. Parodyk, kad tavo tėčiui viskas bus gerai. Prašau, Keri, aš taip bijau... Noriu žinoti, kad esi šalia ir jį saugai.

Po pusvalandžio į laukiamąjį įėjo slaugytoja. Pamačiusi nervingai kėdėje sėdinčią Merę, priėjo prie jos ir paklausė, gal galėtų jai ko nors atnešti. Gal ko nors iš kavinės?

– Norėčiau kavos, – atsakė Merė. – Su trupučiu pieno ir be cukraus... bet aš susimokėsiu. – Ir ištraukusi iš piniginės padavė slaugytojai penkių dolerių banknotą. – Labai ačiū.

Po kelių minučių slaugytoja grįžo su kava. Padavusi puodelį ir grąžą, ji lengvai palietė Merės petį.

– Laikykites. Žinau, kad laukimas gali būti labai sunkus. Bet Dievas turi planą. Nė vienas iš mūsų nėra vienišas.

Sujaudinta slaugytojos užuojautos Merė pažvelgė į savo ranką su laikomais pinigais. Vieno iš banknotų, kuriuos jai atidavė slaugytoja, kairiajame viršutiniame kampe ji išvydo vardą, juodu žymekliu parašytą didžiosiomis raidėmis:

KERIS

Merė žiūrėjo į jį ir bandė sulaikyti ašaras. Ją užplūdo didžiulis palengvėjimas. Palengvėjimas ir meilė. Ji suprato Kerį esant su ja ir sakantį, kad jo tėvui viskas bus gerai.

Staiga pajuto, kad vėl gali normaliai kvėpuoti. Mintyse padėkojusi Keriui už tokią aiškią žinutę, Merė paslėpė banknotą saugioje ir ypatingoje vietoje savo piniginėje.

Po dviejų valandų į laukiamąjį atėjęs chirurgas pranešė Merei, kad operacija pavyko. Ji nusišypsojo.

Ji žinojo. Jau buvo gavusi žinutę.

Mano vardas Laura Lynne Jackson. Esu dvasinė mediumė, padėdų žmonėms susisiekti su Anapusiniu pasauliu. Bet pirmiausia norėčiau pasakyti vieną dalyką: jums nereikia dvasinio mediumo, kad galėtumėte bendrauti su Anapusiniu pasauliu.

Nesupraskite klaidingai – žinau, kad mano darbas gali būti labai naudingas visiems, kurie yra atviri tokiems dalykams. Žinutės iš Anapusinio pasaulio, kurias gebu pranešti, gali atnešti didžiausią laimę ir suteikti mūsų gyvenimui kilnesnę tikslą bei aiškumą. Jos gali pastūmėti link prasmingiausių gyvenimo kelių, kuriais mums lemta eiti.

Galiu užmegzti ryšį su žmogaus mirusiais artimaisiais ir su bendru energijos šaltiniu – didžiule meilės ir šviesos mozaika, maitinančia mūsų gyvenimus taip, kaip niekas kitas.

Visi šie dalykai – nuostabi palaima. Kai galiu jais su kuono nors pasidalinti, jaučiu didžiulį džiaugsmą.

Bet tiesa ta, kad jums nereikia manęs, norint mėgautis šiomis palaimomis. Jums nereikia manęs, kad pasinaudotumėte šia neįtikėtina galia. Jums nereikia dvasinio mediumo, kad atpažintumėte ir pasinaudotumėte ženklais, kurie, mano manymu, yra slaptas visatos kalbos kodas – komunikacijos forma, kasdien mus supanti ir visiems prieinama.

Tikiuosi, kad dabar skaitoma knyga išmokys jus įsiklausyti į šią kalbą ir padės pamatyti šviesą ten, kur anksčiau buvo tamsa, bei prasmę ten, kur anksčiau buvo sumaištis. Gali būti, kad ši informacija motyvuos jus pakeisti gyvenimo kelią, pastūmės link meilės, padės atrasti džiaugsmą ir galbūt net išgelbės jūsų gyvybę.

Noriu, kad suprastumėte, jog ši knyga į jūsų rankas pateko neatsitiktinai. Tai, kad dabar skaitote šiuos žodžius, nėra atsitiktinumas. Tai visatos kvietimas. Nesvarbu, kaip ši knyga ir šie žodžiai jus pasiekė, žinokite, kad tai nenutiko šiaip sau.

Jums buvo *lemta* perskaityti šiuos žodžius.

Pagrindinis knygos principas – tikėjimas, kad visata parodo žmones, informaciją ir įvykius, kurių gyvenime mums labiausiai reikia. Egzistuoja galingos vedančios jėgos, nukreipiančios mus link laimingesnio ir autentiškesnio gyvenimo.

Kita sužinota tiesa yra ši: kiekvienas iš mūsų turi Šviesos komandą – nematomų pagalbininkų grupę, kurie dirba kartu, siekdami nukreipti mus į prasmingiausią kelią. Šią komandą sudaro jau iškeliaavę mūsų artimieji, mūsų dvasiniai vadovai iš aukštesnės angelų sferos (paprastai vadinami angelais sargais) ir dieviškoji energija, pagrįsta stipriausia, kokia egzistuoja ir kada nors egzistuos, jėga – meile.

Jeigu atversite savo protą ir širdį slaptai Šviesos komandos vartojamai kalbai, jūsų gyvenimas pasikeis. Santykis su pasauliu ir visata taps kitoks: geresnis, aiškesnis, galingesnis.

Visata su mumis bendrauja įvairiais būdais. Išmokę atpažinti šiuos būdus ir jais pasitikėti, patiriame tai, ką vadinu Didžiuoju pokyčiu. Šis požiūrio pokytis nulemia stipresnį atsidavimą, ryšį, gyvybingumą ir aistrą, todėl galime lengviau suvokti tikrąją egzistencijos prasmę, o mūsų kelionė įgauna grožio ir prasmės.

Kai išmoksite matyti šiuos ženklus ir pranešimus, jau nebegalėsite jų *nepastebėti*. Jie visam laikui suteiks naują ir gilią prasmę praeičiai, dabarčiai ir ateičiai, pakeisdami jūsų gyvenimą.

Čia slypi dar viena tiesa: nuo tos akimirkos, kai mūsų sielos atvyko į šią žemę, visata bando mums padėti. Mūsų komandos jau seniai vykdo savo užduotis. Mūsų tikslas – išlikti atviriems ir priimti šias žinutes apie meilę bei nukreipimą tinkama linkme. Tai padarę, suprasime galingiausią iš visų tiesų – kad visata nuolat mus myli, padeda ir nukreipia tinkama linkme, net ir tamsiausiomis gyvenimo akimirkomis.

Ši knyga atsidūrė jūsų rankose neatsitiktinai. Tai visatos kvietimas jums susisiekti su savo Šviesos komanda ir atrasti tikriausią, drąsiausią ir šviesiausią savastį.

Prieš pradėdama, norėčiau papasakoti šiek tiek apie save. Esu žmona ir trijų vaikų mama. Beveik dvidešimt metų dirbau anglų kalbos mokytoja vidurinėje mokykloje Long Ailande, Niujorke. Oksforde studijavau Šekspyrą ir įstojau į dvi prestižines teisės mokyklas, bet nusprendžiau siekti savo svajonės mokyti kitus. Tuo pačiu metu pamažu pradėjau suprasti, kad turiu dvasinės mediumės – žmogaus, kuris renka informaciją apie žmones ir įvykius kitais būdais nei penki pojūčiai ir kuris gali bendrauti su palikusiais šią žemę žmonėmis, – gebėjimų.

Mano dvasiniai gebėjimai apima aiškiaregystę (vizualinės informacijos gavimą kitaip nei akimis), aiškiaklausą (garsų suvokimą kitaip nei ausimis), aiškiažinystę (žinojimą to, kas nežinoma) ir aiškiajautą (jausmų suvokimą kitais nei žmogiškaisiais būdais).

Taip pat esu mediumė, vadinasi, naudoju šiuos gebėjimus kaip priemones bendrauti su šį pasaulį palikusiais žmonėmis. Šią informaciją perduodu per seansus, kurių metu tampu tarpininku tarp Anapusinio pasaulio ir savo kliento (vadinamojo „sėdėtojo“). Tampu pasiuntiniu instrumentu, kuriuo energija ir informacija teka iš vienos pusės į kitą.

Iš pradžių šie gebėjimai kėlė man nerimą – netgi buvau skeptiška jų atžvilgiu, todėl nusprendžiau patikrinti. Pateikiau paraišką testams, kad galėčiau savanoriškai dirbti mediume *Forever Family Foundation* – pelno nesiekiančioje organizacijoje, padedančioje sielvarto apimtiems žmonėms, ypač vaikų netekusiems tėvams. *Forever Family Foundation* labai rūpinasi

žmonėmis, kurie kreipiasi pagalbos dažnai būdami itin jautrios psichinės būklės, todėl darbuotojų ar savanorių atrankos procesas gana griežtas. Išlaikiusi jų testus, nuo 2005 metų savanoriškai dirbu šios organizacijos mediume. 2011 metais pateikiau paraišką į aštuonių etapų penkiskart aklą atrankos procesą, vykdomą mokslininkų iš *Windbridge* tyrimų centro Arizonoje, ir tapau viena iš nedaugelio sertifikuotų tyrimų mediumų visoje šalyje. Nuo tada dirbu su mokslininkais: tyrinėju mūsų tarpusavio ryšių paslaptis ir domiuosi, kas nutinka sąmonei po fizinės mirties.

Savo pirmojoje knygoje *The Light Between Us* aprašiau, kaip galiausiai suvokiau savo gebėjimus. Papasakojau apie žmones, kurie, mano padedami, atrado daugybę būdų užmegzti ryšį su Anapusiniu pasauliu – didžiule šviesos, meilės ir energijos mozaika, egzistuojančia už mūsų penkių pojūčių ribų. Tačiau didžioji dalis knygos buvo apie mane ir mano istoriją. Nors šiuose puslapiuose taip pat pasidalinsiu keliomis istorijomis apie asmeninius ryšius, kuriuos mačiau ir patyriau, ši knyga yra kitokia.

Ši knyga yra apie jus.

Apie jūsų laukiantį kelią.

Apie jūsų ryšį su labai paprasta, bet galinga idėja – kad visata *nuolat* siunčia ženklus ir žinutes, norėdama su jumis bendrauti ir nukreipti prasmingesniu gyvenimo keliu. Ši knyga apie tai, kiek stebuklingų ir gražių tiesų lieka nepastebėtų mūsų gyvenimuose ir kaip subtiliai, bet reikšmingai pakeitę savo suvokimą galime pradėti jas matyti.

PASTABA DĖL SĄVOKŲ

Prieš jums pradėdant skaityti knygos istorijas, norėčiau paaiškinti kai kurių joje vartojamų sąvokų reikšmę.

Ženklas yra visatos jums siunčiama žinutė.

Visata yra sąvoka, kurią vartoju kalbėdama apie dieviškąją energiją – visa apimančią meilės jėgą, kuri mus visus jungia ir kurios dalis mes esame. Visata taip pat apima angelų karalystę, dvasinius vadovus ir mūsų artimuosius, perėjusius į Anapusinį pasaulį.

Anapusinis pasaulis, dar – Anapolis, paprastai tariant, yra vieta, į kurią po mirties patenka mūsų artimieji ir kurioje mus stebėdami gyvena mūsų dvasiniai vadovai. Daugelis tą vietą vadina dangumi, dausomis, rojumi. Anapusinis pasaulis yra mūsų tikrieji namai. Tai vieta, į kurią vieną dieną visi sugrišime. Ten viešpatauja tik meilė ir niekas daugiau.

Ženkilai – tai bendravimo iš Anapusinio pasaulio būdas. Jie gali būti atsiųsti įvairių šaltinių – mirusių artimųjų, mūsų dvasinių vadovų ir dieviškosios energijos. Visi jie – dalis višutinės Šviesos komandos, kasdien dirbančios mums.

Iš pradžių Anapusinis pasaulis bendraus su mumis naudodamas tai, ką aš vadinu **standartiniais ženklais**: daiktus, gyvūnus ar įvykius, priverčiančius pamatyti prasmę, kuri, priešingu atveju, pro mūsų akis tiesiog praslystų nepastebėta. Standartiniai ženklai gali būti monetos, paukščiai, drugeliai, elniai, skaičiai ir elektros trikdžiai, pavyzdžiui, tuščia tekstinė žinutė mobiliojo telefono ekrane. Galbūt kaip tik tuo metu, kai galvojate apie konkretų žmogų ir jo ilgitės, džiovyklėje radote monetą, stovinčią ant briaunos (taip nutiko man). Gimtadienio dieną ant jūsų rankos staiga nutupia drugelis. Pravažiuoja automobilis, kurio numeris – mirusio artimojo, apie kurį kaip

tik galvojote, gimimo data. Gaunate tuščią tekstinę žinutę mirusio artimojo mirties metinių dieną.

Dar vienas standartinis ženklas yra tai, ką galime pavadinti reikšmingu sutapimu, arba **sinchroniškumu**. Sinchroniškumas rodo mūsų įgimtą ir aktyvų ryšį su kitais žmonėmis ir mus supančiu pasauliu. Vos tik pagalvojate apie kokį žmogų, staiga jis išdygsta priešais jus. Niūniuojate automobilyje mėgstamą dainą, ir staiga ji suskamba per radiją. Sprendžiate kryžiažodį, ir staiga ieškomas atsakymas pasirodo televizijos žinių laidoje. Visi šie dalykai gali įvykti, kai jų nesitikime ir nelaukiame.

Dar egzistuoja ženklai, jie skiriasi nuo standartinių ir jų prašome specialiai – tai daiktai, vaizdai, žodžiai ar frazės. Kartais jie gali būti labai neįprasti ar neaiškūs. Tai slaptas kalbos kodas, kurį galime sukurti kartu su Anapusiniu pasauliu.

Aš šią kalbą kūriau įvairiais būdais. Savo dvasinių vadovų paprastai prašau apelsinų. Bendraudama su artimaisiais, kurie jau iškeliavo Anapilin, prašau šarvuočių, vamzdžiadančių ir skruzdėdų. Pasirinkau šiuos gyvūnus, nes jie yra gana reti ir jų sunku nepastebėti. Su neseniai mirusiu tėvu dalijamės, be kita ko, ženklais, susijusiais su Elviu Presley'iu. Ši knyga parodys jums, kaip susikurti savo kalbą su Anapusiniu pasauliu, todėl vos tik pasirodys jūsų ženklai, ne tik juos atpažinsite, bet ir pajusite nepaprastą jų galią!

Galbūt jums kyla klausimas, kaip žinoti, kad ženklas yra tikrai ženklas, o ne šiaip mielas, bet visiškai atsitiktinis sutapimas?

Šveicarų psichoanalitikas Carlas Jungas sukūrė sąvoką „sinchroniškumas“, apibūdinančią iš pažiūros reikšmingus sutapimus. Jungą žavėjo mintis, kad įvykiai mūsų gyvenime nėra atsitiktiniai, bet rodo, kad visi esame dalis gilesnės tvarkos –

vienijančios, visuotinės jėgos, kurią jis pavadino *unus mundus* (iš lot. „vienas pasaulis“).

Per daugelį metų buvo atlikta daugybė tyrimų ir diskutuota apie sutapimų prasmę. Kai kurie mokslininkai, pavyzdžiui, psichologas dr. Kirby'is Surprise'as, tyrė vadinamuosius **sinchroninius įvykius** ir padarė išvadą, kad jie neturi jokios kitos prasmės, išskyrus tą, kurią jiems suteikiame.

Vis dėlto kiti mokslininkai, tyrėjai ir filosofai nėra tokie tikri. Virdžinijos universiteto psichiatrijos profesorius dr. Bernardas D. Beitmanas netgi bandė sukurti naują tarpdisciplininę sritį, vadinamą Sutapimų tyrimais, tiriančią sinchroninių įvykių priežastis. Pripažįstant, kad sutapimai yra atsitiktiniai, daroma prielaida, kad jie iš esmės yra beprasmiai arba nereikšmingi. Dr. Beitmanas sakė: „Ši prielaida nėra pagrįsta jokiais įrodymais, todėl vargu ar ją galima laikyti mokslinė.“

Gyvenime patys nusprendžiame, ką mums reiškia šie sinchroniniai įvykiai – šie stebuklingi atsitiktinumai. Ar jie tikrai atsitiktiniai? Ar tai ženklai? Viskas priklauso nuo mūsų asmeninių įsitikinimų.

Rašytoja ir šviesos nešėja Glennona Doyle, mano įkvėpimo šaltinis, yra pasakiusi: „Tikėjimas – tai įsitikinimas, kad viskas susieta nematoma tvarka.“

Aš žinau, kuo tikiu. Visą gyvenimą stengiausi suprasti savo gebėjimus ir surengiau seansus šimtams žmonių. Mačiau ir sužinojau pakankamai, kad galėčiau daryti išvadą, jog ženklai – labai tikroviškas reiškinys. Mano tikėjimas šia ryšio kalba yra nepajudinamas.

Negaliu pateikti jokių įtikinamų mokslinių tyrimų, kategoriškai įrodančių, kad tai tiesa. Bet galiu atskleisti mane įtikinusius įrodymus – neįtikėtinas, jaudinančias istorijas apie žmones, kurie atvėrė širdis ir protus naujam požiūriui į pasaulį

ir patyrė Didįjį pokytį, pakeitusį jų gyvenimus. Stebėjau, kaip šie žmonės pasuka prasmingesniu ir gyvybiškesniu keliu ir dalijasi savo gražia šviesa su aplinkiniais. Mačiau, kaip žmonės susisiečia su Anapusinio pasaulio Šviesos komandomis, padėjusiomis galiausiai suprasti gražią visatos tiesą.

Mes visi esame lapai, augantys ant skirtingų to paties medžio šakų.

Mes niekada nesame vieni.

Kiekvieno mūsų gyvenimas yra labai svarbus.

Mes esame amžiams susiję vieni su kitais, su visatos šviesa, meile ir energija.

Žemė – tai mokykla, kurioje visi dalyvaujame kolektyvinėje meilės pamokoje. Esame dvasinės būtybės, atėjusios čia mokytis apie ryšį ir gerumą. Tikėdami ženklų tikroviškumu, šias pamokas įsisaviname greičiau ir darome tai mieliausiu bei pasitenkinimą teikiančiu būdu. Mes iš tiesų pradedame *matyti* ryšį. Pradedame suprasti, kad mūsų dabartinis gyvenimas žemėje – didžiulė dovana ir kad mūsų pasirinkimai daro įtaką ne tik pačių gyvenimui, bet ir mūsų pasauliui – tai didžiai šviesos ir energijos mozaikai.

Štai kodėl parašiau knygą. Dabar laikote ją savo rankose, nes tikiu, kad mums lemta kartu leistis į šią kelionę link sąmoningesnio, dėmesingesnio ir prasmingesnio gyvenimo būdo. Mums lemta šiame pasaulyje ryškiai ir drąsiai skleisti savo tikrąją šviesą.

MIRTIS YRA NIEKAS

*Mirtis yra niekas.
Ji nesvarbi.
Tarsi būčiau išėjęs į kitą kambarį.
Nieko neįvyko.*

*Viskas liko taip, kaip buvo.
Aš esu aš, tu esi tu,
ir senasis gyvenimas, kurį taip gražiai gyvenome kartu,
lieka nepaliestas, nepasikeitęs.
Mes vis dar esame vienas kitam tas, kas buvome anksčiau.*

*Vadink mane senuoju įprastu vardu.
Kalbėk su manim taip, kaip visada.
Nekeisk savojo balso tono.
Nesistenk atrodyti rimta ar liūdna.*

*Juokis, kaip visada juokdavomės iš mažų pokštų,
kuriais abu mėgavomės.
Linksminkis, šypsokis, galvok apie mane, melskis už mane.
Tegul mano vardas išlieka kasdien vartojamas žodis.
Tark jį lengvai, be liūdesio šešėlio.*

*Gyvenimo prasmė nesikeičia.
Ji tokia pati, kokia buvo visada.
Gyvenimas nenutrūko ir nepasikeitė, jis tęsiasi.
Ar mirtis nėra tik menkas nutikimas?*

*Kodėl turėčiau dingti iš tavo širdies tik todėl, kad dingau
iš akių?*

Aš tik laikiu tavęs. Laukiu, kol ateis tavo laikas.

*Ir esu kažkur visai netoli,
už kampo.*

Viskas gerai.

Nieko neskauda, niekas nedingo.

Vienas trumpas momentas, ir viskas bus, kaip buvę.

*Dieve, kaip mudu, vėl susitikę, juoksimės iš to nerimą
sukėlusio išsiskyrimo!*

– HENRY SCOTT-HOLLAND

PIRMA DALIS

VISADA
SU MUMIS

„Pirmą kartą gyvenime supratau: pasaulyje nėra nieko daugiau, išskyrus paslaptį, kuri ryškiai spindėdama slepiasi už mūsų varganos, niūrios kasdienybės uždangos, o mes nė neįtariame apie jos egzistavimą.“

– SUE MONK KIDD

IŠEIKITE Į LAUKĄ IR PAŽVELKITE Į JUS SUPANTĮ pasaulį. Pažvelkite į medžius ir namus, dangų ir debesis, automobilius, kelio ženklus ir praeivius. Kai bent akimirką sulėtiname savo gyvenimo tempą ir leidžiame sau pastebėti pasaulio grožį ir reginį aplink mus, t. y. kai tampame sąmoningesni, galime geriau suprasti, kokie esame laimingi.

Bet kas, jeigu ilgai ir sąmoningai žiūrėdami į viską, kas mus supa, nepastebime nieko ypatingo? Kas, jeigu matome tik dalį to, kas vyksta iš tikrųjų? Kas, jeigu pro mūsų akis praslysta visas realybės sluoksnis?

Galbūt vertėtų pamėginti atverti širdis ir protus naujam matymo ir supratimo kodų rinkiniui, kuris leistų pamatyti daug platesnį vaizdą? Galbūt pasaulis staiga nušvis nuostabiomis ryšių, ženklų, šviesos ir meilės mozaikos spalvomis, įjaustomis į mūsų pilką gyvenimo audinį, prie kurio esame taip pripratę?

Toliau pasakojama apie žmones, kurie būtent taip ir padarė – atvėrė savo širdis bei protus ir atrado nuostabų naują būdą matyti pasaulį aplink save.

Vos tik jie pradėjo matyti šiuos dalykus, jų nepastebėti jau buvo nebeįmanoma. Tai pakeitė žmones visam laikui. Ir tai pasirodė esąs nuostabus dalykas.

Šis nuostabus dalykas gali nutikti ir jums.

1

APELSINAI

AR JUMS yra buvę taip, kad, ruošdamiesi daryti ką nors svarbaus, peržengiate savo komforto zonos ribas, daug ką pastatote ant kortos, jaučiate didelį spaudimą, bet, užuot mąstę apie teigiamus dalykus, iš tikrųjų galvojate: *Ką aš čia, po galais, sumąsčiau?*

Man taip buvo daugybę kartų. Daugiau, nei norėčiau prisipažinti. Pasirodžius mano knygai *The Light Between Us*, sulaukiau kvietimo skaityti pranešimą dideliame verslo renginyje Kalifornijoje. Iš karto supratau, kad visata mane kviečia pasidalinti žinia apie Anapusinį pasaulį, todėl pasijutau labai sujaudinta ir pagerbta.

Turėjau lipti ant scenos prieš šešis šimtus įtakingų žmonių iš Holivudo ir pasakyti jiems ką nors, kas juos sujaudintų, provokuotų ir įkvėptų. Be to, toje pačioje scenoje buvo ir kitų patyrusių, įtakingų oratorių, tarp kurių – ir buvęs JAV prezidentas! Man niekada anksčiau neteko kalbėti tokioje aplinkoje.

Kadangi visata pasirinko mane šiai užduočiai, jaučiau spaudimą įtaigiai perteikti jos žinią. Nenorėjau nuvilti Anapusinio pasaulio.

Keista, bet nejaučiau jokio išgąsčio. Žinoma, nervinausi, bet širdis buvo kupina ir džiaugsmingo jaudulio. Norėjau lipti ant scenos. Norėjau *pagerbti* žinią, kurią man atsiuntė Anapusinis pasaulis. Taigi drąsiai žengiau į tribūną ir perskaičiau savo pranešimą. Kai baigusi sugrįžau į užkulsius, staiga man kilo mintis: *Ar aš tikrai pagerbiau Anapusinio pasaulio žinią taip, kaip turėjau? Ar pakankamai gerai atlikau savo užduotį?*

Žinojau, kad Anapusinis pasaulis pastūmėjo mane eiti šiuo keliu, bet vis tiek troškau bent menkausio patvirtinimo. Sėdėdama užkulsiuose nukreipiau savo mintis į Anapusinį pasaulį ir paprašiau ženklą.

Paprašiau visatos atsiųsti man vieną apelsiną.

Būtent to ir paprašiau – apelsino.

Jeigu visata koku nors būdu padės mano kelyje apelsiną, žinosiu, kad esu ten, kur turiu būti, ir darau tai, ką turiu daryti. Žinosiu, kad visiškai perteikiau jos žinią.

Pasibaigus pranešimų daliai, visi pranešėjai ir dalyviai buvo palydėti į lauką, į didelę atvirą erdvę, kur buvo tiekiami pietūs. Užėjusi už kampo išvydau ilgus medinius stalus, vedančius į pagrindinę valgymo zoną. Jie stovėjo vietoj dekoracijų, padedančių sukurti tinkamą nuotaiką, ir paprastai ant jų būdavo vazos su šviežiai skintomis gėlėmis, vazonai su augalais ar kiti žavingi papuošimai.

Bet ne tą dieną.

Tą dieną ant jų buvo sudėti apelsinai. Ir ne keli. *Jų buvo šimtai.*

Jie buvo visur: sukrautos krūvos pūpsojo prie įėjimo, šalia patiekalų išdavimo vietų, ant kiekvieno stalo. Pribloškiantis

vaizdas. Žinoma, racionaliai mąstantis žmogus galėtų pasakyti: *Na, kažkas nusprendė panaudoti apelsinus kaip dekoratyvinį elementą dar gerokai prieš tai, kai tu paprašei šio ženkle...*

Vis dėlto aš apelsinus suvokiau kitaip. Tai buvo gražus patvirtinimas. Anapusiniam pasauliui visada meldžiausi: „Naudokis manimi taip, kad galėčiau kuo geriau pasitarnauti šiame pasaulyje kaip meilės ir gydymo instrumentas. Ir, prašau, tik parodyk man teisingą kelią.“ Ir šie šimtai apelsinų man reiškė vieną dalyką – tai ženklas. Visata man sakė: „Tu esi šios komandos narys ir garbingai atlikai savo darbą. Ačiū tau.“

Išvydusi tokią galybę apelsinų aiktelėjau, tada nusišypsojau ir pradėjau verkti. Prašiau vieno vienintelio apelsino, o visata man atsiuntė šimtus! *Štai kaip* mes esame mylimi, remiami ir globojami.

Apelsinai man patvirtino keturias tiesas:

Mus visus nuolat saugo Šviesos komanda.

Mes esame mylimi.

Mes visi esame susiję ir įtraukti vieni į kitų keliones.

Kai prašote ženklų iš visatos, visata jums atsako.

Man apelsinai buvo stebėtinai akivaizdūs mainai – aš prašiau, ir visata atsakė. Tačiau tokį prašymą ir atsakymą ne visada lengva pastebėti. Kasdienio gyvenimo sumaištis ir abejonės, baimė ir triukšmas mums gali trukdyti suvokti ne tokius akivaizdžius dalykus.

Toliau pateikiamos istorijos apie žmones, kurie nebuvo visiškai tikri dėl to, ką matė. Kai kurie iš jų netikėjo galimybėmis bendrauti su Anapusiniu pasauliu, bet čia aprašytos patirtys amžinai pakeitė jų įsitikinimus ir pasaulėžiūrą. Kiekvieno žmogaus kelionė yra skirtinga. Vieni yra skeptiškesni už kitus

ir jiems reikia daugiau patvirtinimų. Kiti iš karto pajunta meilę ir paramą, greitai išmoksta pasinaudoti mistine ženklų galia, bandydami pakeisti savo gyvenimą ir suteikti jam prasmę.

Visose istorijose tiesa ta, kad ženklai dažnai yra paprasti ar visiškai įprasti dalykai, egzistuojantys kasdieniame gyvenime, kuriems mes dažniausiai neskiriame daug dėmesio. Pavyzdžiui, paprastas apelsinas. Tačiau kai įprastą daiktą, frazę, dainą ar skaičių pradedame laikyti savo ženklu, sukuriame ryšio priemonę.

Ženklai yra čia. Patvirtinimai yra čia. Meilė yra čia. Mums tereikia išmokti tai priimti.